

Sygn. akt II UK 438/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku [...] D. [...] spółka z o.o. w Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
z udziałem zainteresowanych: S. B., P. B., J. C., S. L., A. M., M. M., L. S., H. W.,
J. W.
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wadliwie skonstruowana skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania, ponieważ w skardze kasacyjnej zabrakło zarzutu naruszenia § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998 r., który stanowił podstawę prawną wydania zaskarżonych decyzji składkowych. Tymczasem zamiast kasacyjnego zarzutu naruszenia tego przepisu autor skargi zarzucił naruszenie § 2 ust. 1 pkt 15 tego aktu normatywnego, który w sprawie nie był wskazany przez organ rentowy jako podstawa zaskarżonych decyzji, po ustaleniu, że zainteresowani nie świadczyli prac na budowach za granicą w ramach poleceń wyjazdów służbowych (w podróży służbowej), ale na podstawie porozumień o okresowej zmianie miejsca wykonywania zatrudnienia za granicą. W konsekwencji

z tytułu wykonywania „stałej” pracy za granicą skarżący pracodawca nie wypłacał zainteresowanemu diety, ale świadczenia „w wysokości równowartości diety przysługujących z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju”, które podlegały wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne według § 2 ust. 1 pkt 16 wyżej wymienionego rozporządzenia. Tymczasem autor skargi kasacyjnej nie wskazał tego przepisu jako podstawy kasacyjnego zaskarżenia, a Sąd Najwyższy - związany wskazanymi granicami podstaw prawnych kasacyjnego zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) - nie może wyręczać ani zwalniać autora skargi ze wskazania potencjalnie adekwatnych podstaw wniesionej skargi kasacyjnej.

Stanowisko, że inni zainteresowani pracownicy strony skarżącej nie świadczyli pracy za granicą w podróży służbowej merytorycznie ocenił w jednej z analogicznych spraw tego samego rodzaju Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 października 2013 r., II UK 111/13, (dotychczas nie publikowany), wyjaśniając, że delegowanie pracownika ma cechy podróży służbowej, jeżeli dotyczy „zjawiska wśród obowiązków pracowniczych powinności niezwykłego i nietypowego, stanowiącego pewien wyłom w zwykłym świadczeniu pracy”, a podstawę odbycia podróży służbowej stanowi „narzucone” pracownikowi polecenie wykonania zleconej pracy, które wymaga udania się poza określone w umowie o pracę miejsce wykonywania pracy. Natomiast taka sytuacja nie występuje w przypadku zawarcia okresowego porozumienia zmieniającego ten istotny składnik stosunku pracy i delegowania do wykonywania „stałej” pracy za granicą. W tym przypadku, podstawa wymiaru składek na krajowe (polskie) ubezpieczenie społeczne była ustalona przez organ rentowy według § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia, tyle że autor skargi kasacyjnej nie objął tego przepisu podstawami kasacyjnego zaskarżenia, co wykluczało kasacyjną weryfikację tego, czy w zaskarżonych decyzjach przepis ten został prawidłowo zastosowany przez organ rentowy, a w szczególności wykluczało możliwość i dopuszczalność badania (a contrario do art. art. 398¹³ § 1 k.p.c.), czy organ ten zrealizował przysługujące zwolnienie z opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z innego tytułu „w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju”, (o którym mowa § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia), które jest jedynie „zbliżone” do ulgi uzyskiwanej przez pracownika wykonującego pracę w podróży służbowej (przysługującej na

podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 tego rozporządzenia), która nie miała zastosowania do zainteresowanych pracowników, którzy nie przebywali w podróży służbowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]